

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové, Ph.D. a soudců JUDr. Jakuba Camrdy, Ph.D. a JUDr. Ludmily Valentové v právní věci žalobkyně: **Mgr. D. K.**, zastoupená JUDr. Janem Stančíkem, advokátem se sídlem Hemy 855, Valašské Meziříčí, proti žalovaným: **1) Krajský úřad Zlínského kraje**, se sídlem třída Tomáše Bati 21, Zlín, **2) Městský úřad Valašské Meziříčí**, se sídlem Soudní 1221, Valašské Meziříčí, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 25. 7. 2012, č. j. 31 A 79/2011 - 146,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovaným **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**
- III.** Odměna a náhrada hotových výdajů advokáta JUDr. Jana Stančíka **se určuje** částkou 2904 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se žalobou podanou ke Krajskému soudu v Brně domáhala vydání rozsudku, kterým by soud uložil žalovaným zahájit správní řízení ve věci odstranění „shnilé stavby dřevěných chlévků a černé stavby kotelny“ ve vlastnictví manželů M., na pozemcích parc. č. st. 172/1 a 85/2 v k. ú. Kelč – Nové Město. Žalobu odůvodnila tím, že již původní majitelka domu na adrese K. 348, zastoupená žalobkyní, od roku 2005 požadovala odstranění obou staveb – „ruiny shnilých chlévků“ a „černé stavby kotelny“, přičemž žalovaný a) buď přeposlal žádost žalobkyně žalovanému b) k vyřízení nebo, dle žalobkyně, namítal „promlčení žádosti o odstranění černé stavby kotelny“.

Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 25. 7. 2012, č. j. 31 A 79/2011 – 146, předmětnou žalobu zamítl.

Krajský soud na základě obsahu správního spisu předloženého žalovaným a) konstatoval, že žalovaný a) nezjistil ohledně „černé stavby kotelny“ ani „shnilých chlévků“ důvody k opatření proti tvrzené nečinnosti žalovaného b). Na všechny podněty žalobkyně ohledně těchto staveb doručené žalovanému a) dne 25. 2. 2011, 25. 3. 2011, 29. 3. 2011, 2. 5. 2011 a 25. 5. 2011 ve věci rodinného domu na adrese K. 34 na pozemcích parc. č. st. 172/1 a 85/2 v k. ú. Kelč – Nové Město po provedeném šetření řádně reagoval, a to písemnými sděleními ze dne 24. 3. 2011, 19. 4. 2011, 24. 5. 2011 a 22. 6. 2011 doručenými žalobkyni do vlastních rukou.

K uvedeným zjištěním krajský soud poznamenal, že ochrany před nečinností správního orgánu se žalobou dle § 79 a násl. s. ř. s. nelze dovolávat proti jakékoli absenci činnosti správního orgánu. To je omezeno jen na případy, kdy má ve správním řízení správní orgán povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení, má tak učinit v zákonem stanovené lhůtě a žalobce vyčerpal zákonné prostředky správního řízení k ochraně před nečinností správního orgánu. Žaloba na ochranu proti nečinnosti správního orgánu tak má své místo jen tehdy, pokud hmotné právo zakládá subjektivní nárok žalobce na vydání rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení. Nelze ji s úspěchem podat v případě, kdy právní předpisy nezakládají povinnost správního orgánu vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení. Je tomu tak zejména v případech, kdy je podání toliko podnětem, a nikoli návrhem, kterým je správní řízení zahájeno. S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 1. 2012, č. j. 9 Ans 12/20011 – 18, www.nssoud.cz, krajský soud dovodil, že se ochrany proti nečinnosti a vydání rozhodnutí fyzická nebo právnická osoba nemůže dožadovat v případech, kdy žádné správní řízení neběží, přičemž ona sama není s to svým úkonem takové řízení vyvolat a k jeho zahájení může dát pouze podnět. Žalobou na ochranu proti nečinnosti se tak nelze domáhat toho, aby bylo správnímu orgánu uloženo zahájit řízení, ale jen toho, aby vydal - v řízení již zahájeném - rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení.

Mezi případy, kdy správní orgán nemá povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé, patří i zmíněná situace, kdy obdrží pouhý podnět k zahájení řízení, které nelze zahájit jinak než z úřední povinnosti. Takovým případem je rovněž řízení podle § 129 odst. 1 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), v relevantním znění (dále jen „stavební zákon“), upravujícího nařízení odstranění stavby. Podněty žalobkyně, v nichž žádala žalovaného a), aby vydal rozhodnutí o odstranění „černé stavby kotelny“ a „shnilých chlévků“, proto bylo třeba kvalifikovat jako podněty ve

pokračování

smyslu § 42 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“) k zahájení řízení o odstranění stavby podle § 129 odst. 1 písm. a) a b) stavebního zákona, které může být zahájeno pouze z moci úřední. Vzhledem ke skutečnosti, že takové řízení nebylo z moci úřední zahájeno, nelze se žalobou ve smyslu § 79 a násl. s. ř. s. domáhat ochrany proti nečinnosti správního orgánu. O nečinnost žalovaných by se v dané věci mohlo jednat jen tehdy, kdyby žalovaný b) řízení z moci úřední zahájil, ale dále by v něm nepostupoval, což se však nestalo. Ke svým závěrům krajský soud odkázal na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu i na odbornou literaturu.

Krajský soud z důvodu nadbytečnosti zamítl návrh ustanoveného zástupce žalobkyně na doplnění dokazování výsledkem účastníků, šetřením na místě samém, vypracováním znaleckého posudku z oboru stavebnictví, zprávou o šetření podnětu žalobkyně kanceláří Veřejného ochránce práv a spisem Okresního soudu ve Vsetíně, pobočky Valašské Meziříčí, sp. zn. 16 C 46/2011, v právní věci žalobkyně proti manželům M., o určení vlastnického práva.

Krajský soud rozhodl též o odměně a náhradě hotových výdajů ustanoveného zástupce žalobkyně, přičemž mu nepřiznal náhradu za promeškaný čas a cestovné, neboť v jím žádané výši byly tyto náhrady již přiznány v souvislosti s předchozím jednáním u krajského soudu dne 25. 7. 2012 ve věci vedené pod sp. zn. 31 A 42/2012; náhrady by mu tak byly přiznány duplicitně.

Žalobkyně (stěžovatelka) napadla rozsudek krajského soudu včasnou kasační stížností, kterou opřela o důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

Stěžovatelka především nesouhlasila s názorem krajského soudu, že se v dané věci nemohla úspěšně domáhat ochrany proti nečinnosti správního orgánu. Za situace ohrožení jejího domu specifikovanými stavbami by totiž nebylo možné žádným právním prostředkem podrobit soudnímu přezkumu jednání obou žalovaných, kteří nesprávně vyhodnotili stav předmětné dřevěné stavby chlěvků a plynové kotelny. Přitom daná kotelna jako jednu ze svých zdí využívá nezákonným a nepovoleným způsobem obvodovou zeď domku ve vlastnictví stěžovatelky. Tuto kotelnu je třeba považovat za „černou stavbu“.

Nepřezkoumatelnost spočívající v jiné vadě řízení před soudem, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, spatřuje stěžovatelka v tom, že i když krajský soud věděl, že návrh stěžovatelky dovolávající se zahájení správního řízení zjevně nemohl být úspěšný, nevyzval ji k upřesnění žalobního návrhu v tom směru, aby žalovala na vydání konkrétního rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení, a nikoli na zahájení správního řízení.

Stejně tak měl krajský soud vyhovět již popsanému návrhu na doplnění dokazování spisem Okresního soudu ve Vsetíně, pobočky Valašské Meziříčí, neboť by tak zjistil skutkový stav úplným způsobem (zejména ohledně neshody mezi hranicemi parcel v katastrální mapě a skutečným provedením staveb příslušných rodinných domů). Danými neshodami se ani žádný ze žalovaných dosud nezabýval, a pokud krajský soud vycházel z takto nedořešené situace, vycházel z neúplně zjištěného skutkového stavu.

Kasační stížnost směřovala taktéž proti výroku o odměně za zastupování ustanovenému zástupci stěžovatelky. Krajský soud údajně přehlédl, že ve věci u něj vedené pod sp. zn. 31 A 42/2012 byla zástupci stěžovatelky náhrada za promeškaný čas a cestovné přiznána pouze za cesty konané dne 19. 7. 2012 a dne 25. 7. 2012. Pokud se však jednalo o cestu ke krajskému soudu na jednání konané v nyní posuzované věci dne 16. 5. 2012, za tu mu náhrada za promeškaný čas ani cestovné přiznány nebyly.

Stěžovatelka poté kasační stížnost doplnila podáním ze dne 13. 8. 2012 (a obsahově totožným podáním ze dne 15. 8. 2012), v němž poukazovala na to, že existence „černé stavby“ plynové kotelny a dřevěných chlěvků údajně vede k poškozování jejího majetku. Žalovaní tudíž byli povinni ve věci zahájit řízení o odstranění staveb. Dne 15. 8. 2012 bylo Nejvyššímu správnímu soudu doručeno další doplnění kasační stížnosti, v němž stěžovatelka zaslala jako důkaz fotokopii protokolu z jednání u Okresního soudu ve Vsetíně, pobočky Valašské Meziříčí ve věci vedené pod sp. zn. 16 C 46/2011. Konečně v doplnění kasační stížnosti doručeném Nejvyššímu správnímu soudu dne 8. 2. 2013 stěžovatelka opětovně poukázala zejména na skutkové okolnosti týkající se problematičnosti dotčených staveb, jejichž stav vede k poškozování jejího majetku, a na to, že tyto okolnosti měly vést k nařízení odstranění „černých staveb“ ve vlastnictví manželů M. Zároveň trvala na tom, aby kasační stížnost byla projednána za její účasti.

Ve vyjádření ke kasační stížnosti ji žalovaný a) označil za nedůvodnou, a naopak posouzení právní otázky krajským soudem považoval za správné. Poukázal přitom na to, že řízení o odstranění dotčených staveb nebylo zahájeno, neboť nebyly splněny podmínky dle § 129 odst. 1 písm. a) a b) stavebního zákona; plynovou kotelnu dle jeho názoru nelze považovat za „černou stavbu“. Stěžovatelkou navržené doplnění dokazování považoval v souladu s názorem krajského soudu za nadbytečné a poukázal na to, že sama stěžovatelka dlouhodobě neplní své povinnosti a nestará se, aby jí tvrzená práva byla vyznačena katastru nemovitostí.

Žalovaný b) se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatelka byla účastnicí řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.), a je zastoupena advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

Posléze Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů, přičemž zkoumal, zda napadené rozhodnutí krajského soudu netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Dle § 129 odst. 1 písm. a) a b) stavebního zákona, v relevantním znění, může stavební úřad nařídit „*vlastníku stavby, popřípadě s jeho souhlasem jiné osobě, odstranění stavby, a) která svým závadným stavem ohrožuje život a zdraví osob nebo zvířat, bezpečnost, životní prostředí anebo majetek třetích osob a její vlastník přes rozhodnutí stavebního úřadu ve*

pokračování

stanovené lhůtě neodstranil závadný stav stavby; jde-li o stavbu nebo zařízení, které jsou kulturní památkou, postupuje se podle zvláštního právního předpisu, b) prováděné nebo provedené bez rozhodnutí nebo opatření stavebního úřadu vyžadovaného tímto zákonem anebo v rozporu s ním“. Jak již uvedl krajský soud, jedná se o správní řízení, které může stavební úřad zahájit výlučně z moci úřední. S odvoláním se na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu, konkrétně na rozsudek ze dne 30. 8. 2007, č. j. 4 Ans 6/2006 – 162, www.nssoud.cz, konstatuje rovněž odborná literatura, že se nemůže „*nikdo, ani osoba, která by případně byla účastníkem takového řízení o odstranění stavby, domáhat zahájení řízení o odstranění stavby, případně vydání takového rozhodnutí, a to ani cestou žaloby proti nečinnosti správního orgánu dle § 79 a násl. SŘS. Podání takové osoby je pouhým podnětem, kterým není řízení zahájeno*“ (Potěšil, L., Roztočil, A., Hrušová, K., Lachmann, M., Stavební zákon. Online komentář. 2. aktualizace. Praha: C. H. Beck, 2013).

I v případě tohoto řízení se tak, z hlediska ochrany proti nečinnosti správního orgánu dle § 79 a násl. s. ř. s., z podstaty věci uplatní obecné principy týkající se řízení, která je možno zahájit jen z moci úřední, v jejichž případě fyzické nebo právnické osoby mohou dát k zahájení takového řízení pouze podnět. Postup správního orgánu je v takových případech upraven v § 42 správního řádu. I zde zákon stanoví lhůty k vyřízení a rovněž zde se lze při jejich nedodržení domáhat přijetí opatření proti nečinnosti podle § 80 správního řádu. Platí však, že osoba, která dala podnět k zahájení řízení, se může v rámci správní ochrany proti nečinnosti domáhat jen toho, aby správní orgán ve stanovené lhůtě na tento podnět reagoval, nikoli toho, jakým způsobem má být podnět konkrétně vyřízen.

K dané věci lze doplnit také další závěry vyplývající z ustálené rozhodovací činnosti Nejvyššího správního soudu. Např. ve svém rozsudku ze dne 7. 5. 2010, č. j. 5 Ans 5/2009 – 139, www.nssoud.cz, zdejší soud v obdobné věci uvedl: „[Ž]alobou podle ust. § 79 a násl. s. ř. s. se nelze úspěšně domáhat ochrany v případě jakékoli pasivity správního orgánu, ale pouze v případech, kdy správní orgán má povinnost vydat ve správním řízení rozhodnutí ve věci samé nebo má povinnost vydat osvědčení, kdy je tedy žalobce nositelem veřejného subjektivního práva na vydání rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení. Z ustanovení samotného ani ze souvisejících ustanovení však nelze nikterak dovodit, že by se v rámci ochrany proti nečinnosti mohla domáhat vydání rozhodnutí fyzická nebo právnická osoba v těch případech, kdy žádné správní řízení neběží, přičemž ona sama není s to svým úkonem takové správní řízení vyvolat a k jeho zahájení může dát pouze podnět. Mezi případy, kdy správní orgán nemá povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé, patří i situace, kdy obdrží pouhý podnět k zahájení řízení, které nelze zahájit jinak než z úřední povinnosti. Takovým řízením je i řízení podle ust. § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona o odstranění stavby vydané bez stavebního povolení nebo v rozporu s ním. (...) [P]odatelé podnětu k zahájení řízení z moci úřední se nemohou domoci zahájení řízení a následného vydání rozhodnutí ani pomocí jiných zákonných institutů, než je opatření proti nečinnosti, a to z toho důvodu, že jim na základě ustanovení § 42 správního řádu ani jiného ustanovení tohoto zákona žádné takové právo nevzniká. Toto ustanovení totiž ukládá správnímu orgánu pouze povinnost podnět v zákonné lhůtě vyřídit a podatele o tom informovat, nelze z něj však dovodit právo na vyhovění podnětu a tomu odpovídající vynutitelnou povinnost správního orgánu řízení zahájit. Je tomu tak především proto, že možnost zahájit správní řízení z moci úřední slouží a priori k tomu, aby ve veřejném zájmu byla určitá věc správním orgánem autoritativně vyřešena, resp. rozhodnuta a nikoliv k realizaci

individuálních veřejných subjektivních práv fyzických a právnických osob. Dalším důvodem nepochybně je i skutečnost, že podnět k zahájení řízení z moci úřední může podat kdokoliv, tedy i ten, o jehož právech či povinnostech by nebylo v řízení jednáno a jehož práv či povinností by se výsledné rozhodnutí správního orgánu nijak nedotklo. Takový podatel by tedy nebyl účastníkem tohoto řízení a nebylo by tudíž ani účelné mu právě jen pro tuto fázi řízení přiznávat nějaká procesní práva. V souhrnu zde tedy není dán legitimní zájem na tom, aby zahájení správního řízení z moci úřední bylo vynutitelné na základě pouhého podnětu, a není zde proto ani důvodu podatelům podnětu poskytovat soudní ochranu.“

Krajský soud proto ve věci rozhodl správně, pokud žalobu zamítl. Žalovaný b) totiž nebyl povinen zahájit řízení o odstranění stavby, pokud dospěl k závěru, že zde nebyly pro zahájení takového řízení naplněny zákonné podmínky, a pokud se žalovaný a) jakožto nadřízený správní orgán s jeho závěry, na základě posouzení žádosti stěžovatelky o uplatnění opatření proti nečinnosti podle § 80 odst. 3 správního řádu, ztotožnil. Je přitom zřejmé, že, jak již bylo konstatováno, věc byla dlouhodobě oběma žalovanými prošetřována a stěžovatelka jimi byla o příslušných závěrech vyrozuměna.

Je také možné poznamenat, že ve vztahu k žalovanému a) byla žaloba nedůvodná i v důsledku toho, že k případnému zahájení a vedení řízení o odstranění stavby byl ve smyslu § 13 odst. 1 písm. f) ve spojení s § 129 odst. 1 stavebního zákona věcně a místně příslušný žalovaný b). Příslušnost žalovaného a) by byla založena pouze v případě, že by se dle § 80 odst. 4 písm. b) rozhodl pro atrakci věci, tedy že by usnesením věc převzal a rozhodl namísto nečinného správního orgánu. Jak přitom vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2012, č. j. 9 Ans 16/2012 - 84, www.nssoud.cz, nelze se soudně domáhat toho, aby nadřízenému správnímu orgánu byla uložena povinnost vydat usnesení o převzetí (atrakci) věci.

Stěžovatelka dále namítala, že řízení před krajským soudem bylo stiženo vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Stěžovatelka se v tomto směru domnívala, že ji krajský soud, věděl-li, že její žalobní návrh nemohl být úspěšný, měl vyzvat k upřesnění daného žalobního návrhu v tom smyslu, aby žalovala na vydání konkrétního rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení, a nikoli na zahájení správního řízení. K této námitce Nejvyšší správní soud uvádí následující:

Usnesením krajského soudu ze dne 14. 11. 2011, č. j. 31 A 79/2011 - 12, bylo stěžovatelce přiznáno osvobození od soudních poplatků v plném rozsahu. Následným usnesením ze dne 6. 12. 2011, č. j. 31 A 79/2011 - 26, krajský soud ustanovil stěžovatelce k ochraně jejích zájmů ve věci advokáta, JUDr. Jana Stančíka. Bylo tak především na ustanoveném zástupci, aby svými odbornými znalostmi zajistil ochranu práv a zájmů stěžovatelky, a to kupř. též adekvátním doplněním žaloby, resp. formulací odpovídajícího petitu žaloby.

Zároveň je však třeba poznamenat, že i kdyby krajský soud stěžovatelku poučil v požadovaném smyslu, tedy aby navrhla vydání konkrétního rozhodnutí ve věci (nikoli zahájení správního řízení), nemohla by taková žaloba být úspěšná a příslušná námitka stěžovatelky vyplývá z nepochopení závěrů krajského soudu. Povaha věci, jak byla vymezena výše, by totiž zůstávala stejná - stěžovatelka by se domáhala ochrany před

pokračování

nečinností v případě řízení, které může být zahájeno pouze z moci úřední. Jak vyplývá z již citovaného rozsudku zdejšího soudu ze dne 7. 5. 2010, č. j. 5 Ans 5/2009 – 139, www.nssoud.cz, správní orgán by měl povinnost vydat ve správním řízení rozhodnutí ve věci samé pouze, pokud by stěžovatelka byla nositelkou veřejného subjektivního práva na vydání rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení. Ze zákona však nelze nijak dovodit, že by se v rámci ochrany proti nečinnosti mohla domáhat vydání rozhodnutí v případě, kdy žádné správní řízení neběželo, přičemž ona sama nebyla s to svým úkonem takové správní řízení vyvolat a k jeho zahájení mohla dát pouze podnět (tyto závěry ostatně vyplývají přímo z napadeného rozsudku krajského soudu). K tomu, aby takové rozhodnutí bylo vůbec vydáno, by ostatně bylo z podstaty věci nutno nejdříve zahájit řízení; návrh na vydání rozhodnutí by tak implicitně opět mířil k zahájení řízení. Přiměřeně je tak možno odkázat na již zmiňovaný rozsudek zdejšího soudu ze dne 30. 8. 2007, č. j. 4 Ans 6/2006 – 162, www.nssoud.cz, kdy v obdobné situaci Nejvyšší správní soud výslovně uvedl: *„Jestliže tedy stěžovatelé žádali příslušný stavební úřad, aby vydal rozhodnutí o odstranění výše uvedených staveb, je třeba jejich podání hodnotit právě jako pouhé podněty k zahájení řízení z úřední povinnosti, nikoli jako návrhy, jejichž doručením správnímu orgánu by již bylo řízení (...) zahájeno. Nebylo zde tedy žádné řízení, v rámci něhož by se stěžovatelé mohli úspěšně domáhat ochrany před nečinností správního orgánu. Jistě nelze zpochybnit oprávnění stěžovatelů podat podnět k zahájení řízení o odstranění stavby, aby však bylo založeno jejich veřejné subjektivní právo na vedení řízení a vydání rozhodnutí ve věci, které se navíc závažným způsobem dotýká práv jiných osob, musel by tak stanovit zákon, což v daném případě stavební zákon nečiní.“*

Jak již bylo naznačeno, i kdyby Nejvyšší správní soud uznal předmětnou kasační námitku za důvodnou, nemohl by jí v rámci požadavku procesní ekonomie vyhovět. Ani po případném zrušení rozhodnutí krajského soudu a přeformulování žalobního návrhu by předmětná žaloba nemohla být úspěšná, neboť před správními orgány žádné řízení, v jehož rámci by bylo možné požadovat vydání rozhodnutí, neběželo. Pokud je stěžovatelka v dané věci i nadále přesvědčena, že i přes opatření, která již vlastníků sousedních nemovitostí žalovaný b) nařídil, tyto nemovitosti, vzhledem ke svému stavu či provedení, i nadále působí škodu na nemovitostech stěžovatelky nebo do nich neoprávněně zasahují, má možnost se domáhat ochrany příslušnou žalobou či žalobami v občanském soudním řízení.

Za důvodnou nemohl Nejvyšší správní soud považovat ani námitku týkající se požadavku stěžovatelky na doplnění dokazování, a to zejména spisem Okresního soudu ve Vsetíně, pobočky Valašské Meziříčí; totéž se týká dalších návrhů na dokazování, kterými měla stěžovatelka v úmyslu dokumentovat skutkový stav věci. Příslušné návrhy krajský soud správně vyhodnotil jako zjevně nadbytečné. Tyto návrhy se totiž zcela mívají s podstatou nyní posuzované věci, jak byla vymezena výše, a sice s otázkou, zda měla stěžovatelka veřejné subjektivní právo na zahájení řízení o odstranění stavby dle § 129 odst. 1 stavebního zákona, resp. zda a jak se mohla domáhat v souvislosti s touto věcí soudní ochrany podle § 79 a násl. s. ř. s. Z tohoto důvodu neprováděl Nejvyšší správní soud dokazování listinami z uvedeného spisu okresního soudu ani v řízení o kasační stížnosti.

Konečně se Nejvyšší správní soud musel vypořádat s námitkou týkající se tvrzené nesprávnosti výroku o odměně a náhradě hotových výdajů za zastupování ustanovenému

zástupci stěžovatelky. Danou námitku lze ve smyslu usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 6. 2010, č. j. 7 Afs 1/2007 – 64, publikovaného pod č. 2116/2010 Sb. NSS, považovat za přípustnou, nikoli však za důvodnou. Nelze totiž přehlédnout, že jednání u krajského soudu dne 16. 5. 2012 muselo být ihned po svém zahájení odročeno za účelem předložení věci Nejvyššímu správnímu soudu poté, co stěžovatelka vznesla námitku podjatosti všech členů senátu 31 A krajského soudu. Tuto námitku stěžovatelka vznesla bezprostředně po zahájení jednání a poučení soudem dle § 8 s. ř. s., přičemž ji odůvodnila tím, že členové senátu nadržují žalovaným, a to v důsledku své údajné dřívější angažovanosti v KSČ. Předmětnou námitku stěžovatelka vznesla až v rámci nařízeného jednání, ačkoli měla možnost ji vznést kdykoli dříve – o složení senátu 31 A byla totiž informována již poučením ze dne 14. 11. 2011, č. j. 31 A 79/2011 - 13, které dle doručky osobně převzala dne 16. 11. 2011 (rovněž další důvody mající svědčit o podjatosti členů senátu, které uvedla v podání doručeném krajskému soudu dne 23. 5. 2012, mohla stěžovatelka seznat dříve než dne 16. 5. 2012 a příslušnou námitku podjatosti mohla vznést včas, např. formou písemného podání). Jednání dne 16. 5. 2012 se tedy vzhledem k uvedenému postupu stěžovatelky a jejího ustanoveného zástupce konalo zcela zbytečně. Tento postup lze dle názoru Nejvyššího správního soudu hodnotit jako ve své podstatě šikanózní vůči soudu i žalovaným a hotové výdaje ustanoveného zástupce spojené s jednáním, které bylo tímto postupem zmařeno, nelze tudíž považovat za účelně vynaložené v souvislosti s poskytnutím právní služby stěžovatelce ve smyslu § 13 odst. 1 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění účinném do 31. 12. 2012. Z uvedeného důvodu zástupci stěžovatelky v souvislosti s tímto jednáním nepřísluší ani náhrada za promeškaný čas, a to ani v rozsahu uvedeném v § 14 odst. 3 advokátního tarifu.

Pro úplnost Nejvyšší správní soud dodává, že stěžovatelka v doplnění kasační stížnosti trvala na tom, aby zdejší soud ve věci nařídil jednání a věc projednal za účasti stěžovatelky. Nejvyšší správní soud ve věci rozhodl bez jednání, neboť k nařízení jednání neshledal důvody dle § 109 odst. 2 s. ř. s., jelikož ve věci neprováděl dokazování a nařízení jednání nepovažoval za vhodné ani z jiného důvodu. Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 11. 2005, č. j. 8 Aps 1/2005 – 82, publikovaného pod č. 932/2006 Sb. NSS, není důvodem, pro který by Nejvyšší správní soud musel bez dalšího nařídít jednání, samotná žádost účastníka řízení.

Nejvyšší správní soud tak dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji v souladu s § 110 odst. 1 in fine s. ř. s. zamítl.

O náhradě nákladů řízení Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalovaní měli ve věci úspěch, příslušelo by jim tedy právo na náhradu nákladů důvodně vynaložených v řízení o kasační stížnosti; z obsahu spisu však plyne, že jim nad rámec jejich běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly.

Stěžovatelka byla v řízení o kasační stížnosti zastoupena ustanoveným zástupcem z řad advokátů, v takovém případě platí náklady zastoupení stát.

Ustanovený zástupce vyčíslil odměnu a hotové výdaje v přípise ze dne 1. 10. 2012. Nejvyšší správní soud ustanovenému zástupci přiznal odměnu za jeden úkon právní služby

pokračování

(sepis kasační stížnosti) za 2100 Kč podle § 11 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 9 odst. 3 písm. f) a § 7 bodem 5 advokátního tarifu, ve znění účinném do 31. 12. 2012, a dále jeden režijní paušál ve výši 300 Kč podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Nejvyšší správní soud tak přiznal ustanovenému zástupci stěžovatelky odměnu a náhradu hotových výdajů ve výši 2400 Kč, zvýšenou o částku 504 Kč připadající na DPH ve výši 21 %, celkem tedy 2904 Kč.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 31. května 2013

JUDr. Lenka Matyášová, Ph.D.
předsedkyně senátu